

[Unmack.]

Udvalget havde kunnet ønske, at der var levnet det mere Tid til en indgaaende Undersøgelse og Forhandling om disse Spørgsmaal. Der opnaaedes imidlertid ikke noget Resultat af de Forhandlinger, man førte i Udvalget, paa Grund af den korte Tidsfrist, som er levnet os her i Landstinget til dette Lovforslags Behandling, men under Henvisning til, at det har faaet almindelig Tilslutning i Folketinget, og at Ministeren anser det for at være af overordentlig stor Betydning, at det ophøjes til Lov snarest muligt, er man enedes om at indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret; dette saa meget mere, som det er en Forsøgslovgivning, der her finder Sted. Jeg kan tilføje, at denne Forsøgslovgivning blev paabegyndt i 1929, og at der hidtil fra Administrationens Side er taget meget forsigtigt paa Sagerne, hvilket vi forventer, at man ogsaa i Fremtiden vil gøre. At dette vil være naturligt, fremgaar ogsaa af de Bilag, der er fulgt med Lovforslaget, saaledes en Udtalelse fra Retslægeraadet o. s. v.

Vi kan altsaa gaa med til at indstille Lovforslaget til Vedtagelse i uforandret Form.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa bringe det nedsatte Udvalg og dets Formand og Ordfører min bedste Tak, fordi man har villet fremme dette Lovforslag, som jeg maa tillægge stor Betydning. De Forhandlinger, som førtes i Udvalget, drejede sig først om, hvorvidt det skulde være et Nævn og ikke Justitsministeren, der skulde bestemme, om der kunde gaas frem efter Lovforslagets §§ 1 og 2. Jeg tror nu, det er godt, at det bliver Justitsministeren; men det var saamænd ikke umuligt, at jeg kunde være gaaet ind paa, at det skulde være Nævnet. Saaledes som jeg fremsatte Lovforslaget oprindeligt i det høje Folketing, gik det paa et andet Punkt netop ud paa, at et Nævn skulde træde til og træffe Bestemmelse om, hvorvidt den, der af Retten var dømt for en grov Sædelighedsforbrydelse, bagefter skulde kastreres, saa det er ikke saaledes, at jeg principielt har noget imod, at man anvender Nævn i denne Forbindelse. Men i Folketinget gik man paa det Punkt, hvor

jeg havde tænkt mig et Nævn anvendt, imod det og satte Retten til at afgøre begge Dele, baade til at idømme Straf for Forbrydelsen og til at træffe Bestemmelse om det kurative Indgreb og den afværgende Foranstaltning for Fremtiden, som Kastration er. Derfor laa det ikke nær for mig nu at gaa med til, at et Nævn skulde træffe Afgørelse af, hvorvidt der kunde gaas frem efter Lovens §§ 1 og 2. Jeg takker for, at man fra Udvalgets Side har taget Hensyn til min Indvending.

Der blev ogsaa i Udvalget rejst det Spørgsmaal, om man kunde benaade de Personer, som er hendømt til Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring; derom var der hos et enkelt Medlem nogen Tvivl. Jeg skal for at bortrydde denne Tvivl oplyse, at i Betænkningen, afgivet af Straffelovskommissionen af 9. November 1917, staar der paa Pagina 26 i § 69, 1ste Stykke:

„Løsladelse sker paa Prøve efter de i §§ 40—42 indeholdte Regler, dog at Prøvetiden, der mindst skal være 2 Aar, fastsættes af Fængselsretten. Nægtes Løsladelse, kan Spørgsmaalet tidligst bringes for Fængselsretten efter 2 Aars Forløb.“

Dernæst følger i 2det Stykke:

„Inden Udløbet af de i 1ste Stykke nævnte Frister kan Løsladelse under ganske særlige Omstændigheder efter Indstilling af Fængselsretten finde Sted ved kongelig Resolution.“

Der forudsættes netop, at der kan benaades for Sikkerhedsforvaring.

I det af daværende Justitsminister Steincke senere forelagte Forslag til almindelig Straffelov hedder det i Anmærkningerne, Pagina 84:

„Med Hensyn til Varigheden af Sikkerhedsforvaring har man i § 72 nedsat Kommissionsudkastets Minimum 5, i Gentagelsestilfælde 10 Aar til henholdsvis 4 og 8 Aar og dets Maksimum 20 Aar til 16 Aar, idet man maa anse Udkastets Satser for at være for høje.“

Og senere staar der:

„Man har i § 72 udeladt Udkastets § 69, Stk. 2“ — det var det, jeg citerede — „om Løsladelse ved kgl. Resolution som overflødig, idet man selv om Sikkerhedsforvaring ikke er nogen egentlig Straf, dog maa formene, at saa-